

Eva Borušovičová

ŠTEFÁNIK
—
SLNKO V ZATMENÍ

DIVADLO

ANDREJA
BAGARA
V NITRE

67. divadelná sezóna – 2016/2017

433. premiéra

Eva Borušovičová

ŠTEFÁNIK

SLNKO V ZATMENÍ

dramaturgia Svetozár **SPRUŠANSKÝ**

animácie Martin **KAZIMÍR**

hudba Michal **NOVINSKI**

Kamil **MIKULČÍK**

kostýmy Zuzana **RUSÍNOVÁ**

výtvarná spolupráca Sára **PERNECKÁ**

scéna Pavol **ANDRAŠKO**

réžia Eva **BORUŠOVIČOVÁ**

premiéra 24. júna 2017

Veľká sála DAB v Nitre

riaditeľ Jaroslav Dóczy

umelecký šéf Svetozár Sprušanský

Zriaďovateľom DAB v Nitre je
Nitriansky samosprávny kraj.

OSOBY A OBSADENIE

generál Dr. Milan Rastislav **ŠTEFÁNIK**

Martin **ŠALACHA**

Albertína **ŠTEFÁNIKOVÁ**, jeho matka

Daniela **KUFFELOVÁ**

PRVÝ Roman **POLÁČIK**

DRUHÝ Peter **OSZLÍK**

Vavro **ŠROBÁR** Tomáš **TUREK**

Edvard **BENEŠ** Martin **FRATRIČ**

Tomáš Garrigue **MASARYK**

Marcel **OCHRÁNEK**

profesor Jules **JANSSEN** Ján **GREŠŠO** a.h.

Antoinette **JANSSENOVÁ**, jeho dcéra

Daniela **PRIBULLOVÁ** a.h.

tahitská **KRÁSKA** Barbora **ANDREŠIČOVÁ**

tahitský **MUŽ** Martin **NAHÁLKA**

Claire de **JOUVENEL** Eva **PAVLÍKOVÁ**

Louise **WEISSOVÁ** Anna **RAKOVSKÁ**

Jozef **DÜRICH** Ivan **VOJTEK**

generál Maurice **JANIN** Martin **NAHÁLKA**

maršal Ferdinand **FOCH**

Branislav **MATUŠČIN**

Giuliana **BENZONIOVÁ**

Barbora **ANDREŠIČOVÁ**

OBYVATELIA Prahy, Paríža a **CESTUJÚCI** v Japonsku

Nancy **BATISTOVÁ**, Júlia **VIDRNÁKOVÁ**

Dalibor **BURANDA**, Karol **FILO**

Ján **KOVÁČIK**

predstavenie vedie

Zuzana Orelová

text sleduje

Alena Darnadyová

asistentka režisérky

Zuzana Orelová

majster javiska

Jozef Palaky

stavba scény

Juraj Uher, Štefan Tóth

Juraj Moravčík, Miloš Vlasák

Ivan Berec, Vladimír Hučko

Peter Slivka, Ing. Karol Jenis

Ján Oleár, Miroslav Chmelár

Mário Kudláčik, Peter Cúcor

strojníci javiska

Miroslav Szabó, Marek Slamka

Csaba Bencz, Mgr. Lukáš Kozár

scénické svetlo

Peter Sarvaš, Ján Chytrý

realizácia projekcií

Csaba Bencz, Mgr. Lukáš Kozár

scénický zvuk

Štefan Pócsik

masky a parochne

Anna Záhorská, Martin Blizniak

garderóba

Ľudmila Bellová, Jozefína Brňová

rekvizity

Peter Stoklas

Predstavenie zabezpečuje Umelecko-technická prevádzka DAB pod vedením Jána Surovku.

Scénu, scénické doplnky a kostýmy vyrobili Dielne DAB pod vedením Imricha Tótha.

EVA BORUŠOVIČOVÁ

Narodila sa v roku 1970. Na Filmovej fakulte VŠMU v Bratislave vyštudovala najskôr dramaturgiu a scenáristiku a neskôr aj réžiu hraného filmu. Okrem krátkometrážnych snímok režírovala dva celovečerné filmy: **Modré z neba, Vadí nevadí** a v zahraničí oceňovaný televízny film **Amálka, ja sa zbláznim**. Napísala scenár ku koprodukčnému filmu **Jánošík: Pravdivá história** (réžia: Agnieszka Holland).

V divadle Štúdio L+S úspešne uvádzajú jej divadelnú hru **69 vecí lepších než sex**, pod ktorú sa podpísala nielen ako autorka, ale aj ako režisérka. Napísala knihu esejí **Urobíme všetko, čo sa dá**; knižne vyšiel aj jej scenár k filmu **Jánošík: Pravdivá história**. Venuje sa tiež komerčným projektom, písaniu, vo viacerých printových a internetových médiách má svoje rubriky a učí na Filmovej fakulte VŠMU v Bratislave, odbor filmová réžia.

Okrem toho rada sníva, miluje príbehy a je zaťažená na hrdinov. Na tých, ktorí vstúpili do dejín a stali sa legendami. Ale aj na tých, ktorí žijú nespoznaní v zdanlivej každodennosti.

„Ja s udivením norím sa do vesmíru
a snažím sa určiť v ňom
súradnice mojej duše.“

PRINÁŠAŤ ĽUĎOM CHUŤ ŽIŤ

Tvoja základná profesia je profesia filmovej režisérky a scenáristky. V tomto odbore prednášaš aj na Filmovej fakulte VŠMU v Bratislave. Aké rozdiely vnímaš pri vzniku filmu a divadelného predstavenia? Už pri úvahách o danom projekte, pri písaní textovej predlohy, pri príprave inscenácie – a samozrejme pri samotnom naštudovaní predlohy?

Výrazové prostriedky filmu a divadla sú, samozrejme, odlišné, pre divadlo sa inak píše, inak sa vytvára divadelné predstavenie a inak film, rozdiel v technológii je obrovský. Ale u oboch je – odhliadnuc od prostriedkov – najdôležitejšia sila výpovede a snaha o divácky zážitok. Pre mňa osobne je najväčším rozdielom neprítomnosť strižne v procese skúšania divadelného predstavenia. Nemožnosť niektoré veci vystrihnúť, zbaviť sa ich a iné pekné momenty si zas odložiť a mať ich navždy zakonzervované. Niekedy sa mi na skúške veľmi páči nejaký moment, cítim, že čosi zafungovalo, vznikla tam medzi hercami istá mágia. Je to autentické a presné... A môžem len povedať, že je to skvelé, takto to robme a už len dúfať, že sa to podarí zopakovať aj na premiére a na každom ďalšom predstavení. Ale istotu nemám. Možno sa ten zázrak už nezopakuje a musím veriť, že príde iný. Divadlo plynie, zakaždým je iné, každé predstavenie je neopakovateľné a pominuteľné. To je to desivé a nádherné súčasne, pretože sa to podobá aj skutočnému životu. Žijeme ho s inými ľuďmi, odohrávajú sa okolo nás príbehy a my len čiastočne vieme predpokladať, ako to celé dopadne. Každé predstavenie je iné podľa toho, ako sa práve cítia herci, čo prežívajú, ako sa pomýlia alebo skoncentrujú na výkon. A každé predstavenie určia aj diváci, podľa toho, ako dýchajú, vzdychajú, šumia, smejú sa, plačú a tleskajú. Pre mňa má divadlo magické čaro. Vtedy, keď som divák, aj vtedy, keď som v úlohe tvorcu.

Film aj divadlo je platformou pre rozprávanie príbehov. Jedna z prazákladných túžob človeka. Aké príbehy priťahujú teba?

Mám slabosť na hrdinov. Nielen tie veľké historické postavy, ktoré vojdú do dejín a stanú sa legendami. Fascinujú ma aj postavy, ktoré žijú svoje neznáme životy v každodennosti a pritom sa snažia vzoprieť osudu, prekročiť svoj tieň, majú trúfalosť a odvahu žiť inak, než bolo nalinajkované. Myslieť si iné než ostatní, nasledovať svoju víziu. A napriek tomu, že nie všetky moje obľúbené príbehy sa končia šťastne, mám rada tie, ktoré v sebe obsahujú nádej. Francúzska herečka Fanny Ardant raz povedala, že príbehy sa vlastne delia len na dve kategórie: tie, ktoré človeku dávajú chuť žiť, a tie, ktoré mu ju berú. Tak ja inklinujem k tým prvým. A pevne verím, že aj z nášho

predstavenia o Štefánikovi pôjdu diváci domov a budú mať chuť žiť naplno, najlepšie, ako sa dá.

Si aj autorkou samotnej hry, nielen režisérkou predstavenia... Aké boli tvoje základné východiská pri písaní divadelnej predlohy? Určite sa množstvo informácií, materiálov, faktov a poznatkov do hry nedostalo. Čo bolo pre teba pri selekcii materiálu kľúčové, to podstatné a rozhodujúce?

Materiál o Štefánikovi som tak platonicky zbierala asi dvadsať rokov a naplno tri roky. Viem toho o ňom toľko, že by som mohla napísať dvadsaťdielny seriál. Kedysi dávno ma k Štefánikovi priviedol môj starý otec, ktorý mi o ňom rozprával, neskôr som o ňom rozprávala môjmu synovi. Keď som dostala ponuku napísať pre Divadlo Andreja Bagara hru o Štefánikovi, dlho som premýšľala, čo z jeho nesmierne bohatého života vybrať. Nakoniec som sa rozhodla, že tú hru napíšem tak, aby sa páčila môjmu synovi Martinovi. Teda aby v ňom boli všetky dôležité mílniky Štefánikovho života podané takým pútavým spôsobom, aby som udržala pozornosť dvadsaťročného mládenca. Jednoducho som si predstavila, že v hládisku sedí môj syn, ktorý sa síce zaujíma o históriu, ale je zároveň typickým predstaviteľom svojej generácie: chce dostať informáciu rýchlo, presne a pokiaľ možno aj vtipne. Takže keď som vyberala zo Štefánikovho života to najpodstatnejšie, snažila som sa nevynechať okamihy, ktoré boli určujúce, pretože rozhodovali o jeho budúcnosti, a zároveň som sa snažila podať ich autenticky a živo, bez zbytočného pátosu. Pretože Štefánik rozhodne stojí za to, aby sa o ňom dozvedeli mladí ľudia čo najviac. Mal totiž veľa vlastností a schopností, ktorými by im mohol zaimponovať: veľa cestoval, ovládal cudzie jazyky, bol svetoobčanom a zároveň úprimným a neokázalým vlastencom, bol talentovaným fotografom, letcom, spoločensky obratným diplomatom a zároveň idealistom. Keď bolo treba, dokázal dokonca robiť aj iluzionistické kúsky. A nad tým všetkým bolo jeho zanievanie pre vedeckú prácu a veľká túžba oslobodiť Slovákov a urobiť im život lepším.

Povedala som si, že hra **Štefánik – Slnko v zatmení** nebude o mojom autorskom a režisérskom egu, ale bude čo najvernejšie a pritom pútavo odrážať Štefánikovu osobnosť. Nechcela som ohýbať históriu, pretože práve u Milana Štefánika sa ju už iní naohýbali dosť.

V čom ťa priťahuje osobnosť Štefánika?

V jeho mnohoznačnosti. Bol veľmi schopným a mnohostranne talentovaným človekom s obrovskou vnútornou silou a zároveň sa občas správal aj nepochopiteľne a príliš impulzívne. Rozumel ľuďom, mal priateľov medzi mužmi a ctiteľky medzi ženami a predsa často lavíroval medzi túžbou zostať a nutkaním odísť. Mal veľkú politickú jasnozrivosť a zároveň sa vedel aj fatálne pomýliť. Bol človekom z mäsa a kostí a pritom sa mu podarilo dielo, ktorého dosah si naozaj málokedy uvedomujeme. Nebyť

jeho idealizmu, sily, a húževnatosti, tak by životy všetkých nás boli dnes celkom iné a pravdepodobne horšie.

Minulosť a aj naša prítomnosť nám často potvrdzuje okrídlený bonmot: „Slovensko nepotrebuje živé osobnosti, ale mŕtve legendy!“ Prečo si, podľa teba, Slovensko nedokáže dostatočne vážiť, ale aj „vychovať“ výrazné osobnosti? A to v akejkoľvek oblasti...

Česi hovorievajú „co je české, to je hezké“, my Slováci máme často problém oceniť človeka, ktorý je náš. Len pomaly sa učíme hrdosti na to, čo sa nám podarilo. Ofrflávame, pohrdame, znevažujeme – najčastejšie svojich, akoby nám ponížovanie seba samých vo vlastných očiach spôsobovalo zvláštne potešenie. Nevieam, prečo je to tak. Možno preto, že sme vďaka taktike „sme malí, nič neznamenaáme, nič si nemyslíme, o nič nám nejde, splyvame s pozadím a nič nevieme“ prežili celé stáročia pod cudzou nadvládou. Naučili sme sa tváriť, že nás netreba brať do úvahy, takže nás nechajte na pokoji – a tak nejako nám to vošlo pod kožu. Ja si myslím, že máme mnoho dôvodov byť hrdí, že sme Slováci a jedným z nich je aj Milan Rastislav Štefánik. Je to jedna z mála historických osobností, ktorá neprináša kontroverzie. Nemôžeme jej vyčítať konformizmus ani ruky špinavé od krvi.

Na začiatku nášho skúšobného obdobia sme šli so všetkými hercami nášho predstavenia do Štefánikovho rodného domu v Košariskách a navštívili sme aj jeho mohylu na Bradle a potom sme sa veľa o Štefánikovi a jeho odkaze pre dnešok rozprávali. Jeho stopa je výrazná a stále hodná nasledovania. V poctivosti voči sebe a skutočným hodnotám, v pracovitosti, v idealizme, v túžbe po spravodlivosti, aj v schopnosti porozumieť si s ľuďmi, ktorí sú iného vierovyznania, inej národnosti, inej kultúry.

O niekoľko mesiacov si budeme pripomínať okrúhle výročie Milana Rastislava Štefánika. Budú ho doslova plné médiá, plné námestia, ale aj plné ústa... Kde kto sa ním bude oháňať. A často to budú len prázdne frázy. Je to ďalší z oblúbených národných športov Slovákov. Ale v čom môže byť – podľa teba – jeho odkaz živý aj pre dnešok? Napríklad pre súčasného mladého človeka, ktorý naplno žije svoj život na Slovensku v roku 2017?

Áno, na jednej strane je Štefánik takmer neznámou osobnosťou našich dejín a na strane druhej sa ním občas oháňajú aj ľudia, ktorých by sa Štefánik nedotkol ani dvojmetrovou palicou. Dúfam, že aj naše predstavenie trochu viac objasní, kým Milan Rastislav Štefánik bol a prečo je tu s nami tak trochu stále. Možno, keď si ho viac privlastnia ľudia, ktorí myslia kriticky, nebudú sa ním môcť tak veľmi oháňať extrémisti všetkého druhu.

Keď som písala text hry **Štefánik – Slnko v zatmení**, bola som obklopená jeho fotografiami a citátmi z denníkov a korešpondencie. Jeden z nich som si zavesila nad pracovný stôl a visí mi tam doteraz. Znie takto: „Kto si zachová krásu duše, nikdy sa nebude cítiť nešťastným, najšpatnejšou vecou je hnusný charakter.“

*otázky kládol Svetozár Sprušanský;
10. júna 2017*

„Verit – milovat – pracovat!“

LOUISE WEISSOVÁ

O M. R. ŠTEFÁNIKOVÍ

Keď v nedeľu 4. mája 1919 depeše oznámili, že sa generál Milan Štefánik, prvý minister vojny Československej republiky, vracajúci sa zo Sibíri do Čiech, zrútil v horiacom lietadle na pole svojej rodnej zeme, symbolická desivosť tejto katastrofy zasiahla dojatím a lútosťou všetkých, ktorí znechutení spoločnosťou a prahnúci po sne, verili v neho, ako veríme v Budúcnosť. Zúfalí, s hlavou v dlaniach, s očami plnými slz, kriesili, aby sa ním ako priatelia naposledy potešili, obraz mŕtveho, ktorý uchovávali v skrytosti v drahocennej skrinke svojho srdca. Videli ho znovu pred sebou tak, ako ho mnohokrát vídali:

Predovšetkým jeho ohromné modré oči, bledé a jasné, podčiarknuté červenavým ťahom zmučených viečok, oči, ktorými prešláhovalo oslnenie. Potom jeho čelo, potlčené krupobitím kiahní, mocne vyklenuté od slúch k sluchám nad obočím zo šedivo plavých chlčpkov, úbohé a zježené, ktoré spájajú sa s predčasne obnaženou lebkou vyvolávalo, ako jeho oči, dojem nekonečna. A nakoniec jeho bezmäsu tvár a jeho hieratickú postavu, jeho bolestné telo a jeho trýznenú dušu. Jeho oči všetko prenikli, jeho čelo všetko pochopilo, a pravda sa objavovala tomu, kto pátral v tejto tvári, kde skamenela búrka vášní, zarazená logikou morálky – pravda matematická, ako pravidelné iradiácie dúhovky, ako presný krúžok zreníc, ako trojuholník vrások, ktorými boli zryté jeho líca, a zároveň pravda ľudská, pravda trýzne a zúfalstva. Bolo nemožné zachytiť tvar nosa. Vo fotografii vychádzal ako orlí. V skutočnosti bol jeho profil podivný, bez prevládajúceho rázu, a spredu sa nos zdal tupý, také silné boli jeho nozdry a tak ho roztlačili jazvy, ktoré zanechala choroba. Jeho ústa brázdili tenkým rezom spodnú časť tváre, ktorá bola zrazená a ktorej mocnú a geometrickú kostnatosť zosilňovali dosť odstavajúce uši. Jeho mohutná čeľusť sa často zvierala pri neznámej bolesti, ktorá ho drvila v útrobach. Pri týchto záchvatoch sa jeho pery hermeticky stískali, a potom, keď bolesť prešla, stávali sa zase obratnými a premenlivými. Prebiehal po nich úsmev, osvietený alebo posmešný, detský alebo zmyselný, ale vždy nezachytiteľný. Rafinovane sa staral o svoju osobu. Mával úzkostlivo čisté ruky, s prstami na koncoch štvorhrannými; v stave pokoja bývali zavreté a bolo cítiť, že sú schopné zahrdúsiť banditu, že sú navyknuté narábať s jemnými nástrojmi a že sú stvorené, aby jemne a panovačne láskali ženské tvary. Takisto ako jeho hlas zarážali svojou nečakanou autoritou a svojou neobyčajnou mäkkosťou.

O cite hovorieval s kazuistickou subtílnosťou, a súc si ostatne vedomý svojho pôvabu, používal ho ako kúzlo. Dokázal

byť nevýslovne nežný. Niekedy sa ho zmocnila nejaká myšlienka. Vtedy jeho pleť zosinavela a jeho vychudnutosť bola nápadnejšia. Jeho pohľad, priezračný ako rieka v slnku, zdal sa prežiarený ako ona, a on hovoril rýchlo, nedokonalou rečou, nedokončujúc vety, prenášajúc sa skokom z myšlienkového vrcholu na vrchol alebo púšťajúc sa obozretne do labyrintu najjemnejšieho rozumovania, aby sa zastavil pri nejakom detaile, z ktorého náhle vyvodil osľňujúcu filozofiu, ktorá oslepila jeho odporcov a ktorou so smiechom pohrdol. Aký bol tragicky ohavný a aký nadprirodzene krásny!

Kto vypovie jeho panovačnosť a jeho oddanosť, jeho veselosť a jeho iróniu, jeho obetavosť i jeho bezmedznú ctižiadosť? Kto vylíči tú nonšalanciu i tú zázračnú činnosť, tú neskrotnú energiu i ten chorobný pôvab, tú vieru v ideál korigovanú tým rozčarovaným úsudkom, tú politiku veľkého štýlu a ten sklon k maznavému lipnutiu na drobnostiach, tú potrebu prepychu a tú odvrátenosť od svetských vecí, tú sympatiu k poníženým napriek všetkej nedôvere k ľuďom, to pohrdanie ženami a tú vrúcnosť v láske, tú trpezlivosť v štúdiu, tie meditácie o hviezdach, tú túžbu po mučeníctve... Zúfalí, s hlavou v dlaniach a s očami plnými slz, všetci tí, ktorí znechutení spoločnosťou a prahnúci za ideálom verili v neho, ako sa verí v Budúcnosť, pokúšajú sa o vzkriesenie. Ale záhadný Milan Štefánik im uniká. Nechápu už tajomstvá, ktoré im vyložil, zázraky, ktoré im ukázal.

„On bol dieťa,“ povedala o ňom žena, ktorá ho veľmi milovala. Pred Dejinami sa týči ako obor.

v júli 1919

„Vnútorný nepriateľ je každý, kto má v duši skryté tajné sebecké ambície. Nech si každý uvedomí, že kým sa neoslobodí od sebeckta, nie je schopný bojovať za našu vec.

Lebo niet dvojakej morálky, kto je lump v súkromnom živote, ten pácha ničomníctvo aj vo verejnom aj národnom živote. Nemôže byť čisté telo v špinavej košeli. Jestli sa chceme osamostatniť, musíme sa najskôr prejavíť mravným pokrokom.“

„Zajtra bude slávnosť odovzdávania zástavy
československému 34. pluku! A potom bude slávnostná
večera! Na nej budeme reprezentovať Čechov a Slovákov.

Treba sa naučiť vyzerať a správať sa na úrovni.

U nás nemáme spoločenský život. Náš inteligent nemá
príležitosť pestovať spoločenské styky. Naša demokracia
sa obmedzuje na politikárčenie v krčme pri pohárikú.
Nemáme šľachtu, nemáme pravú, bohatú a kultivovanú
buržoáziu. Širák a nedbalo uviazaná kravata sú dôkazom
pokrokového zmýšľania. Bezchybný odev a spoločenská
obradnosť uvádzajú u nás do podozrenia

z nedemokratickosti. Aj v tomto ohľade musí nastať
zmena. Netreba sa báť spoločnosti a byť zbytočne
skromný, aj keď počujeme lesklé tituly. Sú to len ľudia
s ľudskými prednosťami a nedostatkami. Nepreceňujem
ich, ale prostredníctvom tejto spoločnosti, ktorá má
medzi sebou aj tvorcov verejnej mienky, môže naša vec
preniknúť a stať sa požiadavkou celej kultúrnej Európy.“

„Som Slovák telom i dušou –
neznám lásky polovičatej.“

„Ach, prečo nežijeme vždy logicky:
s dušou skromnou, ale nie otrockou,
so srdcom šlachetným, bez známk slabosti,
s myslou bádajúcou bez prenáhlenia
a preceňovania jej schopností.“

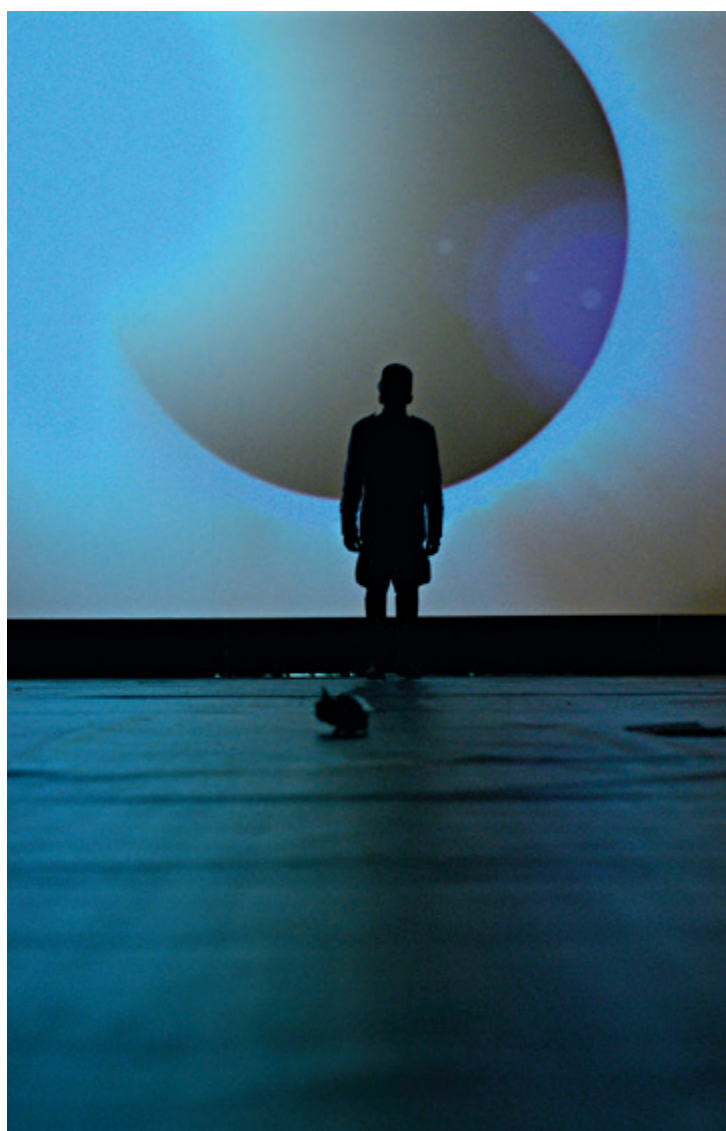
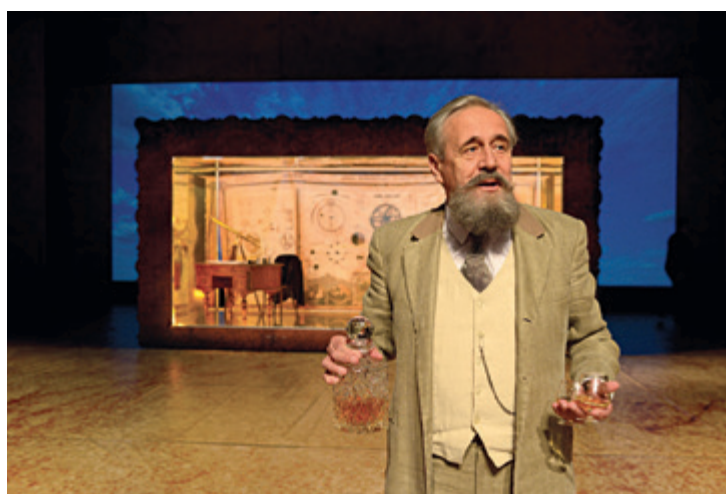
"Sila ducha je neobmedzená
a nemá hraníc."

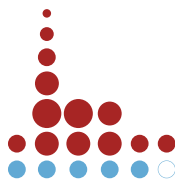

Za podporu inscenácie
ŠTEFÁNIK – SLNKO V ZATMENÍ
ďakujeme:

NITRIANSKY
SAMOSPRÁVNÝ
KRAJ

MESTO
NITRA

Hlavní partneri na sezónu 2016/2017

SLOVENSKÁ Š
sporiteľňa

coop
JEDNOTA
NITRA

JANDL
MARKETING & COMMUNICATION SPECIALIST

Partneri

Campri

UNIQA GROUP SERVICE CENTER

KARTEL
NITRA s.r.o.

Inštitút poradenstva
KLIENT
a obstarávania

Bezproblémové stavby
JK projekt
PROJEKTOVANIE A REALIZÁCIA STAVIEB

Ing. Miriam Andelová

RENAULT

FELBER
Hrozňovka
ALFARENT

NITRAZDROJ
Sme k vám bližšie

Lucka
ľahký vzduch

VÍNO NITRA

vinidi
VINÁRSTVO
www.vinidi.sk

BRUSNIANKA

Obecné siete

SATRO

Mediálni partneri

105,9 FM
radio plus

LUX
TELEVÍZIA

umen rádio

Katolícke noviny

slovenka

Ženskýweb.sk

DNES 24
Správodajský portál
www.dnes24.sk

FF UKF mc

mlyni
GALÉRIA MLYNY NITRA
NÁKUPNO-ZABAVNÉ CENTRUM

CENTRO NITRA
SHOPPING CENTRE

TV nitrička
regionálna televízia

Program Divadla Andreja Bagara v Nitre
k inscenácii hry
ŠTEFÁNIK – SLNKO V ZATMENÍ

zodpovedný redaktor Jaroslav Dóczy
zostavil Svetozár Sprušanský
fotografie Boleslav Boška
grafická úprava Martin Mistrík
tlač Michelangelo

2017

www.dab.sk